

нѣй мѣрѣ съ нужды-те онія що подпадватъ на зрѣніе-то. Летеше по воздуха убо душа-та ми ведно сосъ звѣзды-те въ твердь-та; когда мягките тріянтафилы на зора-та ся крещаваха въ сладкы-те и высны-те свои блистанія, сякахъ ся да самъ въ небесны-те двери. Но какъ-то златните лучи посвѣтваха по верхове-те на нагоды-те, ставахъ невидимъ като сѣнка. Прибѣгнахъ въ полета далечъ отъ человѣцы-те, и като си почивахъ подъ покрывка-та на едно древо, съ сладкопѣвіе-то на птицы-те задремовахъ.,

“Доброчувствителный и нещастный человекъ, рече Англичанинъ-тъ, превосходно ма умилн твое-то приказваніе. Повѣрувай ма, по вече-то градове не са загледаніе освень нощемъ. При това естество-то има хубости привлекательны ,и единъ преславный стихо творецъ мой соотечественникъ другы освень тѣхъ не похваляваще. Но скажими, како най послѣ получилъ си да си благополученъ въ денна-та свѣтлость?”

“Не бѣ мало да самъ благополученъ и нощемъ, рече Индіянинъ-атъ природата прилича ва една красна жена, която девемъ показва на мнозина само хубость-та на лицето си, а нощемъ открыва и скрыты привлекательны неща